

σχέσεις και προσβάλλουν βάνουσα τη μνήμη και τη νοημοσύνη των παρευρισκομένων και, μάλιστα, χωρίς τη δυνατότητα άμεσου αντίλογου, που θα μπορούσε να λειτουργήσει ανασχετικά στην εθμική αυτή προσπάθεια παρουσίασης του μαύρου ως άσπρο».

Εγώ, τη διάβασα την εισήγηση μόνο και μόνο επειδή

δίνω το λόγο στους εκπροσώπους, η απάντηση νομίζω ότι είναι αυτονόητη και δεν θα υπάρξει απάντηση από την Οργανωτική Επιτροπή.

Ο συνάδελφος Νίκος Αλαγιάννης εκ μέρους του ΠΑΣΟΚ.

Θέμα: Δημόσια Διοίκηση και μηχανικοί.

Εισηγητής: Τομέας Επιστημόνων ΠΑΣΟΚ.

Παρουσιαστής: Ν. Αλαγιάννης.

Αγαπητοί συνάδελφοι, όχι εκ μέρους του ΠΑΣΟΚ, εκ μέρους του Τομέα Επιστημόνων του ΠΑΣΟΚ. Ο συνάδελφος που έκανε τη δήλωση, είχε ως ένα βαθμό δίκιο. Πρέπει να ξέρει, όμως, ότι καμιά αλλαγή δεν πρόκειται να επέλθει πουθενά, αν η μάχη δεν δίνεται και μέσα στα ίδια τα κόμματα. Και αν η μάχη δεν δίνεται και μέσα στους ίδιους τους συλλογικούς φορείς. Μη φανταστεί ο συνάδελφος, ότι οι συλλογικοί φορείς, είτε συνδικαλιστικοί είναι αυτοί, είτε τα κόμματα, δεν απαιτούν διαπάλη εσωτερικά. Εκεί πρέπει να δοθεί η πρώτη μάχη. Και στους φορείς τους συνδικαλιστικούς, και στα κόμματα.

Εγώ, λοιπόν, εκ μέρους ενός τομέα του ΠΑΣΟΚ, του Τομέα Επιστημόνων, θα πω την άποψή μας και σ' αυτή την άποψη, αν συμφωνήσετε, στην ημερίδα σας θα μας βρείτε συμμετόχους και συναγωνιστές.

Έχω την εκτίμηση, απ' ό,τι άκουσα και απ' ό,τι είδα στο πρόγραμμα, αναζητάτε, συνάδελφοι μηχανικοί, το πρόσωπό σας σε μια πραγματικά ρυτιδωμένη Δημόσια Διοίκηση, σε μια Δημόσια Διοίκηση που σ' ένα βαθμό είναι υπονομευμένη και κατασκευοφαντημένη. Αναζητάτε, λοιπόν, ένα πρόσωπο και ένα ρόλο. Για να βρείτε το ρόλο σας και να τον προσδιορίσετε και να ζητήσετε την αναγνώρισή του, πρέπει να αναρωτηθούμε, αν η Δημόσια Διοίκηση έχει ρόλο, αυτόν ψάχνετε να βρείτε για τον εαυτό σας. Και για να 'χει ρόλο η Δημόσια Διοίκηση πρέπει να αναζητήσουμε, όπως είπαν και οι προηγούμενοι ομιλητές, αν το κράτος έχει τέτοιο ρόλο, που εσείς διεκδικείτε μέσα σ' αυτόν να παίξετε. Το κρίσιμο, λοιπόν, σημείο, είναι αυτό. Είναι ο πυρήνας του προβλήματος. Καμία λύση δεν πρόκειται να δοθεί και θα 'ναι και ουτοπία και αφέλεια, να πιστεύει κανένας ότι...

Σ.Σ.: Μικρό κενό λόγω αλλαγής ταινίας.

... τότε δεν έχετε ρόλο ουσιαστικό και τότε την αναγνώριση που ζητάτε, ως παραχώρηση μπορείτε να την πάρετε, είτε ως κρατική πρόνοια που παράγει υποδομή και υπηρεσίες. Που σχεδιάζει μακροπρόθεσμα, που καθορίζει κανόνες, παρεμβαίνει, προσανατολίζει και ελέγχει. Είναι αυτό που είπε ο συνάδελφος Γείτονας το πρώτο, το κάτω στρατηγείο ανάπτυξης, που διευρύνει τον αναπτυξιακό ορίζοντα, προωθεί ενεργά τομείς που έχουν περιθώρια ανάπτυξης και επιτυχίας, απαλείφει γραφειοκρατικές παρεμβάσεις και ουδετεροποιεί παραμορφώσεις που η ίδια η αγορά δημιουργεί. Και επενδύει εκεί που ο ιδιωτικός τομέας δεν βρίσκει συμφέρον να επενδύσει.

Υπάρχει, λοιπόν, τέτοιο κράτος σήμερα; Υπάρχει ανάγκη τέτοιου κράτους; Σε μια εποχή που οι κρατισμοί κατέρρευσαν, οι απόλυτοι κρατισμοί, αλλά και οι μηχανισμοί, η θεοποίηση των μηχανισμών, των νόμων της αγοράς, φάνηκε καταστροφική και για την οικονομία και για τις κοινωνίες, ιδέ «θατσερισμός» και «ριγκανισμός», σε μια τέτοια εποχή, εμείς πιστεύουμε ότι αυτή η όψη του παραγωγικού κράτους είναι μια κυρίαρχη όψη του κράτους. Και απευθυνόμενος και στον εκπρόσωπο του Σ.Ε.Β., λέω ότι ένα τέτοιο κράτος αποτελεσματικό, μπορεί να ενισχύει την ιδιωτική πρωτοβουλία, χωρίς να την υπονομεύει. Να την προσανατολίζει, χωρίς να την υποκαθιστά. Σε ένα τέτοιο κράτος έχουν θέση και ο δημόσιος τομέας και ο ιδιωτικός και ο κοινωνικός τομέας. Και πρέπει να συμφωνήσουμε και να συμφωνήσουν και οι εκπρόσωποι του Σ.Ε.Β. που έκαναν κριτική και στα κόμματα, ότι:

1. Η αναμφισβήτητη αποδοχή των νόμων της αγοράς και των κανόνων τους, συνυπάρχει με την παρουσία,

τη θεσμοθέτηση και τη διεύρυνση του κοινωνικού ελέγχου.

2. Ότι ο ελεύθερος και υγιής ανταγωνισμός, συνυπάρχει με ένα κράτος αποδεκτό από την κοινωνία που προωθεί την ανάπτυξη.

3. Η επικράτηση ιδιωτικοοικονομικών κριτηρίων σε όλες τις μορφές παραγωγικών δραστηριοτήτων, συνυπάρχει με την αποδοχή των διαδικασιών του δημοκρατικού προγραμματισμού.

4. Η απρόσκοπτη ανάπτυξη της ιδιωτικής πρωτοβουλίας, συνυπάρχει με τις συλλογικές μορφές οργάνωσης της παραγωγής.

Κατά την άποψή μας, σε ένα σύγχρονο κράτος και ο ιδιωτικός και ο δημόσιος και ο κοινωνικός τομέας της οικονομίας, μπορούν να λειτουργούν παράλληλα και συμπληρωματικά. Όπου, όμως, ο ανταγωνισμός, δεν θα αντιστρατεύεται τις αναπτυξιακές προτεραιότητες και ιεραρχήσεις που βάζει η πολιτεία. Όπου δεν θα αλλοιώνεται με παρεμβάσεις κρατικές, αλλά ούτε και θα οδηγεί σε αθέμιτες μονοπωλιακές καταστάσεις. Συμφωνούμε, λοιπόν, ότι υπάρχει σήμερα αυτός ο ρόλος του κράτους; Είναι ένα κρίσιμο ερώτημα, για να τοποθετηθούμε σε όλα τα επόμενα. Αν υπάρχει αυτή η ανάγκη αυτού του κράτους, τότε είναι αναγκαία συνθήκη, για να δείχτει ο ρόλος του, αναγκαία συνθήκη είναι ο εκ βάθρων εκσυγχρονισμός της Δημόσιας Διοίκησης σε δύο κατευθύνσεις. Ορθολογικοποίηση της λειτουργίας της και τεχνολογικός εκσυγχρονισμός της και δεύτερον, κατοχύρωση της αυτονομίας της απέναντι στην εκάστοτε πολιτική εξουσία.

Για να δούμε, συνάδελφοι, γιατί αυτό το κράτος, που εμείς λέμε ότι είναι αναγκαίο σήμερα, γιατί δεν λειτούργησε ποτέ έτσι, όπως το περιγράφουμε. Γιατί η κυρίαρχη όψη του κράτους μέχρι σήμερα, που αποτελεί και το βασικό πρότυπο άσκησης εξουσίας, ήταν η αναδιανεμητική του παρέμβαση. Με στόχο να αναπαράγεται κάθε φορά το πλέγμα των κοινωνικών και των υφισταμένων κοινωνικών και πολιτικών σχέσεων. Ξέρετε τι έκανε το κράτος μέχρι σήμερα; Και θέλω να το ακούσει και ο εκπρόσωπος του Σ.Ε.Β. που 'χε την ίδια τοποθέτηση. Αλλά με διαφορετικό φωτισμό της υπόθεσης. Ποια ήταν, λοιπόν, η παρέμβασή του; Προστασία των επιχειρήσεων από τον εξωτερικό ανταγωνισμό. Χορήγηση δανείων και θαλασσοδανείων. Ανοχή στην παραοικονομία, τη φοροδιαφυγή και τη φοροκλοπή, διόγκωση, ασφαλώς, του δημόσιου τομέα και επιλεκτική και πελατειακή παροχή προς ομάδες του δημόσιου τομέα, ανάλογα με τη δύναμη που είχαν να ασκήσουν πολιτική πίεση. Με τον τρόπο αυτό, το ρουσφέτι έγινε αποδεκτό από όλους και καθολική πρακτική. Και αυτή η πρακτική, διαχέεται σε όλες τις μορφές της κοινωνίας και την έχουν ακόμα και οι συλλογικοί φορείς που ασκούν εξουσία και που διαχειρίζονται πόρους και όχι μόνο το κράτος. Έτσι, λοιπόν, είναι αλήθεια, ότι η κοινωνική και πολιτική διαπάλη, έγινε κύρια γύρω από το κράτος και από τις παροχές του. Σε αυτή τη διαπάλη, λοιπόν, η Δημόσια Διοίκηση ήταν θύμα. Και είναι θύμα. Γιατί η Δημόσια Διοίκηση είναι το λάφυρο του νικητή.

Αυτός, αγαπητοί συνάδελφοι, είναι ο πυρήνας του προβλήματος. Το κράτος παρ' όλο που ό,τι μέχρι σήμερα επιχειρήθηκε αναπτυξιακά έγινε μέσω του κράτους, το κράτος σε κρίσιμες και γι' αυτούς τους λόγους που είπα, σε κρίσιμες περιόδους, δεν μπόρεσε να επιτελέσει τον εκσυγχρονιστικό του ρόλο. Παραδείγματος χάριν, στις αρχές του αιώνα, δεν μπόρεσε να εκσυγχρονίσει τη γεωργία. Στο μεσοπόλεμο, δεν μπόρεσε να εκσυγχρονίσει τη βιομηχανία. Και τώρα δεν μπορεί να εντάξει τον τόπο στις Ευρωπαϊκές Κοινότητες ισότιμα.

Ποια είναι, λοιπόν, η απάντηση; Αν αυτός είναι ο ρόλος του κράτους και αν αυτή είναι η αδυναμία του. Η απάντηση είναι η κατασυκοφάντηση και η κατάργησή του, αυτού του ρόλου του; Τι έκανε για να απαντήσει σ' αυτό η σημερινή πολιτική εξουσία; Και θα σας πω τι έκανε και η προηγούμενη εξουσία. Αρχίζω από την προηγούμενη. Η προηγούμενη πολιτική εξουσία, χρησιμοποίησε τον αναδιανεμητικό ρόλο του κράτους για να διανείμει, αναδιανείμει, σε μεγάλο βαθμό και σε ευρύτατα στρώματα της κοινωνίας, πόρους σε στρώματα της κοινωνίας, που ήταν έξω από το παιχνίδι της εξουσίας. Σταμάτησε όμως εκεί. Δεν χτύπησε την καρδιά του ζητήματος, δεν άλλαξε το πολιτικό σύστημα. Και το πολιτικό, λοιπόν, σύστημα, συνεχίζεται με τις κυβερνήσεις που εναλλάσσονται και με τη Δημόσια Διοίκηση λάφυρο κάθε φορά του νικητή. Η σημερινή πολιτική εξουσία αξιοποίησε, υποκριτικά κατά την άποψή μας, τα προβλήματα του δημόσιου τομέα για να κάνει δύο πράγματα. Πρώτον, με το σύνθημα λιγότερο κράτος, επιχειρήσε να αποκρατικοποιήσει χωρίς σχέδιο, χωρίς να εντάσσει αυτή την προσπάθεια σε κάποιο συνολικότερο σχεδιασμό της, με τους όρους που έγιναν αυτές οι αποκρατικοποιήσεις και που προωθούνται και που κατά την άποψή μας, η λέξη είναι σκληρή, αλλά είναι αλήθεια, γιατί η πραγματικότητα είναι σκληρότερη, δεν αποκρατικοποίησε, ξεπούλησε, ένα μεγάλο μέρος του δημόσιου τομέα και θα μπορούσε πραγματικά αυτός, να αποτελέσει το μοχλό οποιασδήποτε αναπτυξιακής προσπάθειας στον τόπο. Το δεύτερο που έκανε, οδήγησε σε ημιδιάλυση τις δημόσιες υπηρεσίες, εντεινοντας και τον κομματισμό που υπήρχε και τις πελατειακές σχέσεις και τις διαμεσολαβήσεις και, ταυτόχρονα, συνέθλιψε οικονομικά τους λειτουργούς της. Όλα αυτά έγιναν, κατά την άποψή μας, στο πεδίο μιας ιδεολογικής και πολιτικής υποκρισίας. Γιατί; Γιατί πράγματι το κράτος είναι λιγότερο σήμερα. Πού είναι λιγότερο όμως; Και είναι σχεδόν ανύπαρκτο, όχι λιγότερο. Όταν πρόκειται να βάλει και να εγγυηθεί κανόνες του παιχνιδιού. Όταν πρόκειται να κατοχυρώσει για όλους τους πολίτες του, την ισονομία, την ισοπολιτεία και τις ίσες ευκαιρίες. Όταν πρόκειται να εγγυηθεί τον πραγματικό ανταγωνισμό, τον υγιή ανταγωνισμό. Όταν πρόκειται να σεβαστεί τους θεσμούς και τους νόμους που το ίδιο φτιάχνει. Όταν πρόκειται να δείξει την αλληλεγγύη στα θύματα αυτής της πολιτικής και, τέλος, όταν πρόκειται να εγγυηθεί ένα ρόλο για τον πολίτη και μια προοπτική. Εκεί το κράτος είναι λιγότερο, εκεί είναι σχεδόν ανύπαρκτο. Είναι, όμως, πανταχού παρόν και

σκληρό κράτος, ως κράτος μεροληπτικό και άδικο. Γιατί τι έγινε σήμερα; Και τι γίνεται σήμερα; Το κράτος χρησιμοποιείται για να συγκεντρώνει εξουσίες, αρμοδιότητες, πόρους και πλούτο και να τον ανακατανέμει υπέρ των συμφερόντων μιας ολιγάριθμης κοινωνικής ομάδας, στην οποία έχει εναποθέσει και τον εκσυγχρονισμό του τόπου. Και είναι αλήθεια, ότι μπορεί να μην αποτελεί το κράτος και η Δημόσια Διοίκηση τον καταλύτη, με την έννοια που είπε και ο συνάδελφος, αποτέλεσε όμως τον καταλύτη, όχι για να γίνουν υγιείς βιομηχανίες, αλλά να γίνουν υγιείς βιομήχανοι. Και αυτό κάνει και σήμερα. Το ρόλο αυτό, τον έκανε και τον κάνει σήμερα, με τον πλέον θρασύ, κατά την άποψή μας, τρόπο.

Μ' αυτούς, λοιπόν, τους όρους, δεν υπάρχει κράτος δικαίου, είναι ένα αδύναμο κράτος δικαίου, είναι ένα διαλυμένο κράτος πρόνοιας και κοινωνικό κράτος, ένα ανύπαρκτο παραγωγικό κράτος. Είναι, όμως, ένα δυνατό κράτος κομματικό, κράτος καταστολής και κράτος υπέρ των συμφερόντων. Αν υπάρχουν πολλοί από σας, που οι κουβέντες μου φαίνονται έτσι κομματικές και σκληρές και έχουν αμφιβολίες γι' αυτό, ας δούνε ποια τύχη επιφύλαξε η σημερινή πολιτική εξουσία, στις τεχνικές υπηρεσίες, του Δημοσίου, στον ΟΤΕ, στη ΔΕΗ, στη ΔΕΦΑ, στην ΑΣΠΡΟΦΩΣ, στα Διυλιστήρια, στα μεγάλα έργα. Ας αναλογιστεί την έκταση της χρησιμοποίησης των ξένων συμβούλων, ξένων managers, στην Ολυμπιακή ετοιμάζονται ξένοι διευθυντές, αύριο και στη ΔΕΗ και στον ΟΤΕ, αύριο και στις δημόσιες υπηρεσίες. Για να δει πώς αντιμετωπίζεται το ελληνικό επιστημονικό δυναμικό και ειδικά στις υπηρεσίες.

Αγαπητοί συνάδελφοι, είναι γεγονός, ότι με αυτούς τους όρους δεν μπορεί να υπάρξει εκσυγχρονισμός της Δημόσιας Διοίκησης. Και από μεταρρύθμιση θα πηγαίνουμε σε μεταρρύθμιση, ώπου δεν θα υπάρχει άλλη μεταρρύθμιση. Και αυτό είναι γεγονός και το ξέρετε καλύτερα από μένα, όσοι το λέτε και στους διαδρόμους. Αν πραγματικά υπάρχουν πολιτικές δυνάμεις, ή αν υπάρχουν κομμάτια μέσα στις πολιτικές δυνάμεις, που νοιάζονται για το μέλλον του τόπου, θα πρέπει να παραδεχτούμε, ότι ο εκσυγχρονισμός της Δημόσιας Διοίκησης είναι το κλειδί, δεν πρόκειται να υπάρξει σ' αυτόν τον τόπο καμία ανάπτυξη, κανένας εκσυγχρονισμός, αν δεν εκσυγχρονιστεί πρώτα η Δημόσια Διοίκηση. Και για να γίνει αυτό, σας είπα και πάλι, ότι πρέπει να χτυπήσουμε τον πυρήνα του προβλήματος, που είναι το γεγονός ότι αποτελεί η Δημόσια Διοίκηση το πεδίο άσκησης των πελατειακών σχέσεων των κομμάτων.

Κατά τη δική μας άποψη, έχει ωριμάσει η συνείδηση, σε ένα μεγάλο μέρος της κοινωνίας, ότι πρέπει να σπάσει αυτός ο ομφάλιος λώρος. Τα πρώτα βήματα, τα πρώτα, τα στοιχειώδη, αλλά καθοριστικά σ' αυτή την κατεύθυνση πρέπει να κινούνται στους παρακάτω άξονες, που σας τους θέτουμε υπό την κρίση σας. Επιγραμματικά:

Απεγκλωβισμός της Δημόσιας Διοίκησης από τον ασφυκτικό κομματικό εναγκαλισμό. Με κατοχύρωση της διαφάνειας και της αξιοκρατίας. Πώς θα επιτευ-

χθεί αυτό. Με την καθιέρωση διαγωνισμού και επετηρίδας κάθε τρία χρόνια, για οποιαδήποτε πρόσληψη στο Δημόσιο. Πλήρης αντικειμενικοποίηση με αποσαφηνισμένα από πριν κριτήρια και μοριοποίηση για μεταθέσεις, μετατάξεις, προαγωγές. Κατάργηση κάθε δυνατότητας διορισμού εκτάκτων, ωρομισθίων, εποχιακών κ.λπ. Εξαιρέσεις μόνο, με σύμφωνη γνώμη διακομματικής επιτροπής της Βουλής. Αυστηρή οριοθέτηση του δημόσιου τομέα της οικονομίας. Διακομματική επιτροπή επιλογής και ελέγχου των διοικήσεων των δημοσίων οργανισμών. Διοικητική και διαχειριστική αυτοτέλεια των ΔΕΚΟ, στα πλαίσια υλοποίησης ενός στρατηγικού σχεδίου ανάπτυξης, εγκεκριμένο από διακομματική επιτροπή. Συμμετοχή ενός εκπροσώπου από κάθε κοινοβουλευτικό κόμμα, στο διοικητικό συμβούλιο των δημοσίων οργανισμών. Επαναφορά και εκσυγχρονισμός των συνελεύσεων κοινωνικού ελέγχου. Για πραγματικό και ουσιαστικό κοινωνικό έλεγχο.

Δεύτερος άξονας, αγαπητοί συνάδελφοι, είναι η τολμηρή αποκέντρωση. Με την έννοια μεταφοράς αρμοδιοτήτων και από την κορυφή προς τη βάση, αλλά, κυρίως όμως, με τη μεταφορά αρμοδιοτήτων από το κέντρο στην περιφέρεια. Πρέπει να γίνει συνείδηση ότι η ποθητή μεταρρύθμιση και ο αναγκαίος εκσυγχρονισμός προϋποθέτουν γενναία αποκέντρωση υπό την εποπτεία της τοπικής αυτοδιοίκησης, αυτής που θα προκύψει με την ψήφιση του δεύτερου και του τρίτου βαθμού της τοπικής αυτοδιοίκησης. Μόνο με αυτόν τον τρόπο, μπορεί να απαλειφθεί και να ανατραπεί η κρατικίστικη λογική και το αθηνοκεντρικό μοντέλο και να δοθεί ουσιαστικό περιεχόμενο και στη συμμετοχή και στη διαφάνεια και στο δημοκρατικό προγραμματισμό που έχει ανάγκη ο τόπος. Δεν θα αναφερθώ στα υπόλοιπα θέματα, γιατί ίσως και αύριο μας δοθεί η ευκαιρία, θα πω μόνο, ότι καμιά μεταρρύθμιση δεν πρόκειται να προκόψει και δεν πρόκειται να κερδίσει στο έδαφος της μισθολογικής εξαθλίωσης, της βαθμολογικής ισοπέδωσης, της επιστημονικής απαξίωσης, της καταστροφικής ανασφάλειας, που υπονομεύουν ακόμα και τον αυτοσεβασμό του δημόσιου υπαλλήλου. Το πρώτο και αναγκαίο βήμα σ' αυτή την κατεύθυνση, είναι να αναγνωριστεί και βαθμολογικά και μισθολογικά ο ρόλος του, ως υπαλλήλου. Μια κουβέντα μόνο γι' αυτό. Για το μισθολόγιο.

Κατά την άποψή μας, συνάδελφοι, ένα μισθολόγιο θα πρέπει και για την κοινωνική δικαιοσύνη να μεριμνά, αλλά και την αναπτυξιακή προοπτική να έχει. Γι' αυτό, οι ισοπεδωτικές λογικές που και το ίδιο το ΠΑΣΟΚ στήριξε, με το ενιαίο μισθολόγιο, όπως τελικά υλοποιήθηκε και προωθήθηκε, δεν έχουν πια θέση. Είναι λαθεμένες επιλογές, γιατί είναι τελικά και αντιαναπτυξιακές και αντιπαραγωγικές. Γι' αυτό, λοιπόν, και συμφωνούμε με την κατεύθυνση κινήτρων, με την απόδοση, με την αύξηση του μισθολογίου των υπαλλήλων.

Σε μια τέτοια Δημόσια Διοίκηση, συνάδελφοι και τελειώνω, μια Δημόσια Διοίκηση όπως εμείς τη βλέπουμε, παίζει κυρίαρχο ρόλο ο μηχανικός, σε ένα τέτοιο παραγωγικό κράτος, κυρίαρχο ρόλο και ως κά-

τοχος εξειδικευμένων γνώσεων και ως δυνάμενος και να σχεδιάσει και να υλοποιήσει και να ελέγξει και να προβλέψει. Θα πούνε κάποιοι και με το δίκιο τους, ότι όλα αυτά προϋποθέτουν να αλλάξουν οι πολιτικοί σχηματισμοί, να μεταρρυθμιστεί πρώτα η πολιτική συνείδηση. Όσοι πιστεύουν ότι είναι ουτοπία αυτά να γίνουν, λέω, ότι είναι πολύ απλά και μπορεί να γίνουν. Πρώτον, δεύτερον. Μεγαλύτερη ουτοπία είναι να πιστεύει κανένας ότι θα βρει τη δικαίωσή του σε ένα ρόλο που κανένας δεν του τον αναγνωρίζει. Επομένως, το να παλέψουμε, για στοιχειώδη πράγματα, που είναι κοινή συνείδηση πια και να παλέψουμε, είπα και πάλι, μέσα στα κόμματα και μέσα στους φορείς μας, είναι στοιχειώδες καθήκον. Είπε κάποιος, ότι αυτά τα

πράγματα είναι τόσο απλά, που χρειάζονται μια αναγέννηση, μια ανάσταση, δηλαδή μια μικρή επανάσταση.

Πρόεδρος: Ευχαριστούμε πολύ, ίσως λέχθηκε το σημαντικότερο στο τέλος, αλλά η παράβαση του χρόνου, ήταν σημαντική, επίσης. Ο επόμενος εκπρόσωπος, και τελευταίος από τα κόμματα, είναι ο κύριος, είναι ο εκπρόσωπος του Τμήματος Δημόσιας Διοίκησης του Συνασπισμού, ο Νίκος Συρμαλένιος, εγώ ευχαριστώ για την υπομονή που δείχνετε, είναι ασφυκτικό το πρόγραμμα, το 'χετε καταλάβει και από το έντυπο που σας έχουμε μοιράσει, υπάρχουν παρεμβάσεις.

Θέμα: Προτάσεις για το δημοκρατικό εκσυγχρονισμό της Δημόσιας Διοίκησης.

Εισηγητής: **Τμήμα Δημόσιας Διοίκησης του Συνασπισμού.**

Παρουσιαστής: **Ν. Συρμαλένιος.**

Ευχαριστούμε και πάλι για την πρόσκληση που κάνατε και σε μας να συμμετάσχουμε σ' αυτό το πολύ ενδιαφέρον διήμερο, πιστεύουμε ότι από το διήμερο αυ-

τό μπορεί να αναδειχτεί, τόσο η ανάγκη για την αναβάθμιση του ρόλου των μηχανικών στη Δημόσια Διοίκηση, όσο και το συνολικό πρόβλημα της Δημόσιας Διοίκησης. Με αυτή την έννοια, εγώ θα αναφερθώ σαν εκπρόσωπος του Τμήματος Δημόσιας Διοίκησης του Συνασπισμού, στις προτάσεις για το δημοκρατικό εκσυγχρονισμό της Δημόσιας Διοίκησης.

Θα ήθελα να πω πριν ξεκινήσω, ότι διαφωνώ με το συνάδελφο, ο οποίος έβαλε το θέμα της μη εκπροσώπησης των κομμάτων σ' αυτό το διήμερο, έτσι μια κουβέντα μόνον, από την άποψη ότι τα κόμματα αποτελούν θεσμούς του δημοκρατικού συστήματος και είναι πλέον δικό τους πρόβλημα, πρόβλημα αξιοπρέπειας και αυτογνωσίας, να μιλήσουν με προεκλογικές ή δημαγωγικές υποσχέσεις από το βήμα της κάθε ημερίδας ή του κάθε συνεδρίου.

Βασική προϋπόθεση για το σταμάτημα της οικονομικής και κοινωνικής παρακμής της χώρας και το ξεκίνημα σιγά σιγά μιας πορείας ανάκαμψης, είναι ο εκσυγχρονισμός και η παραγωγική ανασυγκρότηση της Δημόσιας Διοίκησης. Η διαπίστωση αυτή, παρ' όλο που είναι προφανής και ομολογείται από όλα τα πολιτικά κόμματα και τους κοινωνικούς φορείς, σήμερα είδα-